

**Західноукраїнська організація
«Центр правничих ініціатив»**

**МАТЕРІАЛИ МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

**«МІЖНАРОДНІ ТА НАЦІОНАЛЬНІ
ПРАВОВІ ВИМІРИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
СТАБІЛЬНОСТІ»**

19-20 квітня 2019 р.

**Львів
2019**

ЗМІСТ

НАПРЯМ 1. ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ ТА ПРАВА

Akhmedova E. R.

THE MAIN CHALLENGES AND FUTURE PERSPECTIVES OF TURKEY
AND THE EUROPEAN UNION RELATIONS AFTER THE TURKEY'S
PRESEDENTIAL ELECTIONS6

Грицюк Д. П.

«УСТАВА НА ВОЛОКИ» 1557 РОКУ. ПРАВОВІ АСПЕКТИ РЕФОРМИ.....9

Ліхтченко І. Г., Коргунова Г. М.

НАЦІОНАЛЬНЕ ПИТАННЯ В КОНСТИТУЦІЇ УНР
ТА КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ13

Семеніхін І. В., Бондик Р. В.

ПРАВО НАЦІЇ НА САМОВИЗНАЧЕННЯ У СУЧАСНІЙ ДОКТРИНІ
І ПРАКТИЦІ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА15

Сидоренко О. О.

ВЕРХОВЕНСТВО ПРАВА – НАЙВИЩА ДЕМОКРАТИЧНА ЦІННІСТЬ
НА ШЛЯХУ ТРАНСФОРМАЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ...19

Пильгун Н. В., Чайка К. О.

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО НІГІЛІЗМУ В РОСІЙСЬКІЙ ФЕДЕРАЦІЇ22

Шаульська Г. М.

КОНЦЕПТ «ТЕРИТОРІАЛЬНА ГРОМАДА УКРАЇНИ»24

НАПРЯМ 2. КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО

Гринчак А. А.

ПРАВОВИЙ СТАТУС ОСОБИ В ОАЕ.....28

Цуканова М. А.

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ ПРАВ НАСЕЛЕННЯ У КОМПЕТЕНЦІЇ
ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ32

НАПРЯМ 3. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС

Сервецький І. В.

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ ТЛУМАЧЕННЯ СУТНОСТІ ТА ЗМІСТУ
СПЕЦІАЛЬНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ СБ УКРАЇНИ.....35

НАПРЯМ 4. ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС

Барма К. О.

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ РЕКЛАМНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В
МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ.....40

Кучер О. В.

ОСОБЛИВОСТІ УЧАСТІ У СУДОВОМУ ПРОЦЕСІ ОРГАНІВ
ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ ТА МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ43

Охота Г. О., Павлюк Т. О. ПРАВА АВТОРІВ МУЗИЧНИХ ТВОРІВ, ЯКІ ВІДТВОРЮЮТЬСЯ В ПУБЛІЧНИХ МІСЦЯХ.....	46
Слаблюк Н. С. ЦЕСІЯ ТА ФАКТОРИНГ: ПРАВОВІ ВІДМІННОСТІ.....	48
Тиора Д. Ю. БАНКРОТСТВО ФИЗИЧЕСКОГО ЛИЦА КАК НОВЫЙ ИНСТИТУТ В ПРАВЕ УКРАИНЫ.....	51
НАПРЯМ 5. ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС	
Глушенко Н. О. ОСОБЛИВОСТІ ДОГОВОРУ КОМЕРЦІЙНОЇ КОНЦЕСІЇ ВІДПОВІДНО ДО ГОСПОДАРСЬКОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ.....	54
Дунай В. О., Ковальчук О. С. НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЕЛЕКТРОННОЇ КОМЕРЦІЇ В УКРАЇНІ.....	57
Зінов'єва О. В. ИНТЕЛЕКТУАЛЬНА ВЛАСТНОСТЬ В ПІДПРИЄМИЦЬКІЙ ДІЯЛЬНОСТІ... 59	
НАПРЯМ 6. АДМІНІСТРАТИВНЕ ТА ФІНАНСОВЕ ПРАВО	
Вставська Т. В. АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ РЕЖИМ ОСІБ, ЯКІ ВРАЛИ БЕЗПОСЕРЕДНЬО УЧАСТЬ В АНТИТЕРОРИСТИЧНІЙ ОПЕРАЦІЇ.....	63
Кондратьєв А. Ю. ЗВ'ЯЗКИ СИСТЕМИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ.....	66
Лисенко Л. К. РОЛЬ ДЕРЖАВНИХ ОРГАНІВ У ВИРОБЛЕННІ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ ОСВІТИ В УКРАЇНІ.....	69
Мазурець О. О. ОСОБЛИВОСТІ РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНОГО КРЕДИТУ В УКРАЇНІ.....	72
Музичук Е. О. ЕТИЧНА ПОВЕДІНКА ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ.....	76
Шорохова Г. М. ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ.....	78
НАПРЯМ 7. ТРУДОВЕ ПРАВО ТА ПРАВО СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ	
Мокрицька Н. П. ПРАВОВІ ПИТАННЯ НАДАННЯ ПОСЛУГ З КОМПЛЕКСНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ (АБІЛІТАЦІЇ) НА БЕЗОПЛАТНІЙ ОСНОВІ.....	83

Стахів О. О. СОЦІАЛЬНЕ ПАРТНЕРСТВО: ПОЛІТИКА ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ.....	86
НАПРЯМ 8. МІЖНАРОДНЕ ПРАВО ТА ПРАВО ЄС	
Волкова В. І., Горковлюк Т. С. РЕАДМІСІЯ ЯК ОДИН ІЗ СПОСОБІВ ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ ПОЛІТИКИ ЄС В СФЕРІ МІГРАЦІЙНОГО ЗАКОНОДАВСТВА.....	88
Михайленко М. В. РЕГУЛЮВАННЯ ОКРЕМИХ ПИТАНЬ АВТОРСЬКОГО ПРАВА ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ УТОДИ ПРО АСОЦІАЦІЮ УКРАЇНИ З ЄС.....	91
Мостова С. О., Хельменко О. В. КОЛІЗІЇ ПРИ СПІВВІДНОШЕННІ ПРАВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ З МІЖНАРОДНИМ ПРАВОМ.....	94
Палайко О. Р. ПИТАННЯ ГАРМОНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА ДО ЗАКОНОДАВСТВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ.....	97
Рим О. М. ВПЛИВ ТРУДОВОГО ПРАВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ НА СТАН ЗАЙНЯТОСТІ.....	100
Шевчук І. О. ДО ПИТАННЯ СТВОРЕННЯ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ПРОКУРАТУРИ.....	103
НАПРЯМ 9. КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ	
Корнєєва О. В. ЗМІНА УМОВ ТРИМАННЯ ЗАСУДЖЕНИХ ДО ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ ШЛЯХОМ ПЕРЕВЕДЕННЯ ДО КОЛОНІЇ ІНШОГО ВИДУ.....	106
НАПРЯМ 10. КРИМІНАЛІСТИКА ТА СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА	
Сівчук І. П. СУДОВО-ТОВАРОЗНАВЧА ЕКСПЕРТИЗА: ПРЕДМЕТ, ОБ'ЄКТ ТА ОСНОВНІ ЗАВДАННЯ.....	110
НАПРЯМ 11. ЕКОЛОГІЧНЕ, ЗЕМЕЛЬНЕ ТА АГРАРНЕ ПРАВО	
Якимець О. І. УКРАЇНА І ДОВКУЛІЯ: АСПЕКТИ МІЖНАРОДНОГО СПІВРІВНІЦТВА.....	113

Якимець О. І.

*кандидат юридичних наук, доцент,
професор кафедри цивільного права і процесу*

*Національна академія внутрішніх справ
м. Київ, Україна*

УКРАЇНА І ДОВКІЛЛЯ: АСПЕКТИ МІЖНАРОДНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА

Сучасний соціально-економічний стан України свідчить про те, що національній економіці не вдалося радикально змінити екстенсивний тип розвитку та забезпечити раціональне природокористування. За таких умов стає очевидною необхідність вирішення складної системи завдань, пов'язаних з вимогами оптимізації природокористування та оздоровлення природного середовища.

Сьогодні діяльність людини досягла вже такого рівня, коли її вплив на природне середовище набув глобального характеру. За останні сто років збільшився вміст в атмосфері деяких природних газових складових, таких як диоксид вуглецю, оксид азоту, метан та тропосферний озон. Додатково до атмосфери надходять й інші гази, які не є природними глобальної екосистеми. Головні серед них вторхлорвуглеводні. Ці газові домішки, здатні затримувати частку теплового випромінювання планети і створювати парниковий ефект, від чого й одержали назву «парникових».

Проблема гармонізації відносин суспільства і природи, охорони навколишнього середовища набула глобального значення, яка характеризується неможливістю їх вирішення в межах однієї держави. Це стосується насамперед питань атмосфери, теплового балансу Землі, світового океану, генофонду тварин і рослин.

Антропогенне і техногенне навантаження на навколишнє природне середовище в Україні у кілька разів перевищує відповідні показники у розвинутих країнах світу.

Тривалість життя в Україні становить у середньому близько 66 років, Швеції – 80 років, Польщі – 74 роки. Значною мірою це зумовлено забрудненням навколишнього природного середовища внаслідок провадження виробничої діяльності підприємствами гірничобудівної, металургійної, хімічної промисловості та паливно-енергетичного комплексу [1].

Вирішення глобальних проблем у сфері охорони навколишнього середовища є необхідною передумовою подальшого соціально-економічного розвитку країни, побудови на цій основі здорового суспільства. Держави Європейського Союзу роблять вагомий внесок у розвиток діючої міжнародної системи забезпечення екологічної безпеки співтовариства, проводячи послідовну національну політику, спрямовану на збереження, відновлення та поліпшення екологічних умов.

Головні концептуальні засади екологічної політики нашої держави сформульовані в «Основних напрямках державної політики України у галузі охорони довкілля, використання природних ресурсів та забезпечення екологічної безпеки», затверджених постановою Верховної Ради України від 5 березня 1998 р. [2]. Екологічну політику можна уявити як систему цілей і дій екологічної безпеки держави і задоволення екологічних потреб населення. Концепцію сучасної екологічної політики загалом було сформовано за роки незалежності України. Її розвиток ґрунтувався на поєднанні вирішення економічних і екологічних проблем, створенні мотивації та умов розв'язання екологічних проблем на національному, регіональному, місцевому та об'єктовому рівнях.

Україна бере участь у міжнародному співробітництві у галузі охорони навколишнього природного середовища на державному і громадському рівнях відповідно до законодавства України та міжнародного права[3]. Міжнародні зобов'язання України щодо охорони навколишнього природного середовища, використання природних ресурсів і забезпечення екологічної безпеки випливають з положень багатьох міжнародних конвенцій та двохсторонніх угод. Міжнародні конвенції та угоди, ратифіковані нашою країною, дають змогу визначити основні напрями розвитку національного законодавства та розробки загальнодержавних і регіональних програм у сфері реалізації екологічного прогнозування, його подальшого розвитку з метою забезпечення належної охорони навколишнього природного середовища та екологічної безпеки [4, 73].

Ідея необхідності міжнародного співробітництва у вирішенні глобальної проблеми навколишнього середовища була усвідомлена і проголошена на першій природоохоронній конференції у Берні(1913р.), закріплена у Декларації Стокгольмської конференції ООН з навколишнього середовища (1972 р.) і розвинута на конференції ООН з навколишнього середовища і розвитку в Ріо-де-Жанейро (1992 р.).

За результатами Стокгольмської конференції ООН з навколишнього середовища було прийнято два основних документи – декларація, яка визначила 26 принципів екологічно коректної поведінки держав та програма дій, на основі якої було розроблено програму ООН з навколишнього середовища які стали початком сучасного етапу міжнародного співробітництва.

Міжнародні проблеми, пов'язані з охороною і поліпшенням навколишнього середовища, як проголошує 24-й принцип Декларації Стокгольмської конференції, слід розв'язувати в дусі співробітництва всіх країн, великих і малих, на основі рівноправності. Відповідно до нього держави співробітничать із метою подальшого розвитку міжнародного права, зокрема відповідальності й компенсації жертвам за забруднення та інші види шкоди, завдані внаслідок діяльності в межах юрисдикції.

Україна є членом 20 природоохоронних конвенцій та протоколів до них. Наша держава співпрацює з 26 із 41 міжнародних організацій, що визначені як головні джерела міжнародної допомоги країнам з перехідною економікою. Ці міжнародні організації, а також країни-донори фінансують реалізацію в Україні природоохоронних об'єктів. Вони спрямовані на модернізацію промисловості та впровадження механізмів Кіотського протоколу, реформування правової бази та зміцнення інституціонального потенціалу для

розвитку екологічної дозвільної системи в Україні, поліпшення управління відходами, одними ресурсами [5, 143].

На сьогодні забезпечується виконання понад 50 двосторонніх угод, а також проводяться заходи щодо розширення міжнародного співробітництва [6, 58].

12 липня 1996 року Україна прислалась до Віденської конвенції про цивільну відповідальність за ядерну шкоду, депозитарем якої також є МАГАТЕ.

У 1995 році Україна стала тридцять сьомим членом представницької міжнародної організації Ради Європи. Значне місце в діяльності РЄ відводиться розв'язанню екологічних проблем. За тривалий час своєї діяльності вона прийняла такі визначні документи: Водна хартія (1968р.); Декларація принципів боротьби з забрудненням повітря (1968р.); Декларація про благоустрій навколишнього природного середовища в Європі (1970р.); Хартія ґрунтів (1972р.) [7, 460].

Підсумовуючи наведений матеріал, можна зробити висновок, що міжнародне співробітництво в галузі охорони навколишнього природного середовища є невідмінним елементом державної політики України з огляду на транскордонний характер екологічних проблем, обмеженість національних ресурсів для їх вирішення, та потребу поєднувати зусилля на національному та місцевому рівнях. Вивчення міжнародного досвіду провідних країн світу дає можливість визначити пріоритетні напрями реформування та оптимізації системи органів державної влади у сфері охорони довкілля.

Література:

1. Основні засади (стратегія) державної екологічної політики України на період до 2020 року; Закон України від 21.12.2010р. за № 2818 – VI//Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 26, ст. 218.
2. Про Основні напрями державної політики України у галузі охорони довкілля, використання природних ресурсів та забезпечення екологічної безпеки. Постанова Верховної Ради України від 5 березня 1998р. №188/98//Відомості Верховної Ради України-1998. – № 38 – 39. – Ст. 248.
3. Про охорону навколишнього природного середовища: Закон України від 25.06.1991р. (з наступними змінами та доповненнями) за № 1264 – XII//Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 41. – Ст. 546.
4. Бакай О.О. Правове забезпечення екологічного прогнозування: дис... канд.-юрид. наук: 12.00.06/О.О.Бакай. – Х., 2002. – 181 с.
5. Іллітін О.А. Аналіз міжнародного досвіду діяльності суб'єктів, уповноважених здійснювати охорону довкілля // Науковий вісник університету біоресурсів і природокористування України. – 2014. – Вип. 197. – Ч. 3.
6. Ковалевська Ю.С. Державне управління процесами забезпечення екологічної безпеки в Україні: дис...канд наук з державного управління: 25.00.02/Ю.С.Ковалевська. – Донецьк. – 205 с.
7. Екологічне право України: Підручник для студентів юрид. виш. навч. закладів / За редакцією В.К. Попова та А.П. Гетьмана. – Харків: Право, 2001. – 480 с.